

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA NR. 79
din 13.02.2008

Dosar nr: 794/2007

Petiția nr: 18.677/11.12.2007

Petent: Sindicatul „Familia” Constanța

Reclamat: Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului
Constanța

Obiect: neacordarea primei de vacanță pentru personalul contractual

I. Numele și domiciliul părților

I.1. Numele și sediul petentului

I.1.1. Sindicatul „Familia” Constanța, Str. Viitorului nr. 7-9, Constanța,
județul Constanța

I.2. Numele și sediul reclamatului

I.2.1. Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului
Constanța, Str. Viitorului nr. 7-9, Constanța, județul Constanța

II. Obiectul sesizării

Petentul, prin **Petiția nr.** 18.677/11.12.2007, arată că personalul contractual al instituțiilor publice nu primește prima de vacanță, ceea ce se acordă funcționarilor publici.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

Petentul consideră că personalul contractual al instituțiilor publice este discriminat față de funcționarii publici, întrucât nu beneficiază de aceleași drepturi, cum ar fi prima de vacanță.

IV. Procedura de citare

Părțile au fost citate pentru data de 22.01.2008.

La audierea din 22.01.2008 părțile nu s-au prezentat.

La dosar a depus puncte de vedere reclamatul (**Adresa nr. D1.135/14.01.2008**, semnată de P D înregistrată la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării — în continuare CNCD — cu nr. 1.446/17.01.2008 și nr. 1.709/24.01.2008).

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

V. Susținerile părților

Petentul arată că personalul contractual al instituțiilor publice nu primește prima de vacanță, ceea ce se acordă funcționarilor publici.

Invocă **Constituția României** (art. 16).

Reclamatul, prin **Adresa nr. D1.135/14.01.2008**, a comunicat următoarele:

- prima de vacanță se acordă în exclusivitate funcționarilor publici, conform prevederilor legale;

- legea face o distincție între personalul contractual și funcționarii publici, prin drepturi și obligații diferite;

- drepturile și obligațiile funcționarului public în realizarea competenței nu pot fi stabilite decât pe cale unilaterală, prin norme juridice, de către organele de stat, cele ale personalului contractual sunt stabilite printr-un act bilateral, de contract de muncă.

VI. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține că statutul personalului contractual din instituții publice nu este identic cu statutul funcționarilor publici. Personalul contractual nu beneficiază de prime de vacanță.

În drept, Colegiul Director reține următoarele:

Constituția României, prin art. 16 alin. 1 garantează dreptul la egalitate: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”. Potrivit **Constituției României**, art. 20 alin 1, „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 14 prevede: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”.

Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 1 prevede interzicerea generală a discriminării:

„Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.”

Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), republicată, la art. 2 alin. 1 stabilește: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”*

Conform art 2, alin. (4) din **O.G. nr. 137/2000**, republicată: *„Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.”*

Colegiul Director a reținut jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, legat de articolul 14 (*Interzicerea discriminării*) al **Convenției Europene a Drepturilor Omului**, ratificată de **România prin Legea 30/1994**. Curtea a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din **Convenție**, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă *„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”*. Astfel, Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (18 februarie 1991, FREDIN contra SUEDEI, parag. 60, 23 iunie 1993, HOFFMAN contra AUSTRIEI, parag. 31, 28 septembrie 1995, SPADEA și SCALAMBRINO contra ITALIEI, 22 octombrie 1996, STUBBINGS și alții contra REGATULUI UNIT, parag. 75). În hotărârea dată în cazul THLIMMENOS contra GRECIEI din 6 aprilie 2000, Curtea a concluzionat că *„dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări*

obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile”.

Colegiul Director, analizând legislația cu privire la drepturile și obligațiile funcționarilor publici, modalitatea prin care o persoană poate accede la o funcție publică, sancțiunile (inclusiv de natură penală) ce li se pot acorda, comparând situația funcționarilor publici cu cel al personalului contractual, constată că cele două categorii de angajați nu se află în situații comparabile, prin urmare tratamentul diferențiat nu reprezintă discriminare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Faptele prezentate nu reprezintă discriminare conform art. 2 al **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată;
2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VII. Modalitatea de plată a amenzii: —

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

COMȘA CORINA NICOLETA – Vicepreședintă

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA - Membru

Data redactării 13.02.2008

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, în fața instanței de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

